קרול מור

האביר הקטן

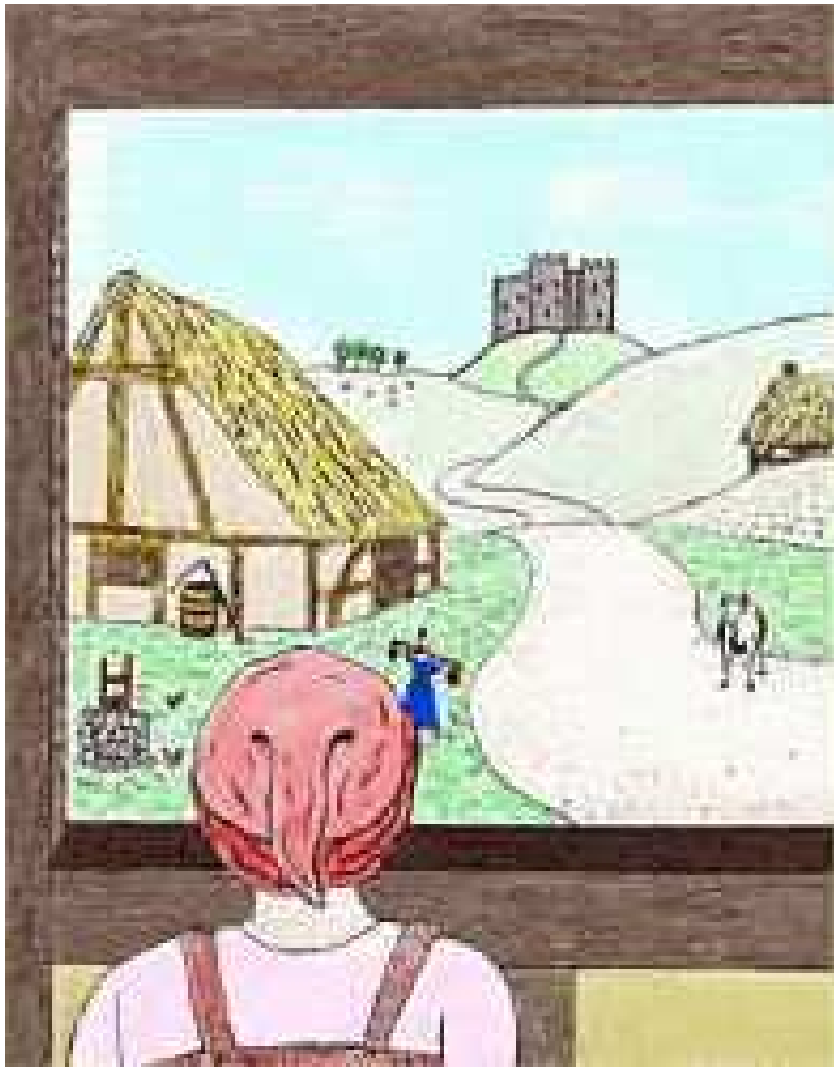

הנסיכה, בתם היחידה של המלך והמלכה
הייתה יפה וטובת-לב ולא פלא שהנפח הקטן
אהב אותה מאוד. היא הייתה אפילו קטנה ממנו
והיו לה עיניים יפות ושערות ארוכות ומבריקות,
והיא קלעה אותם בצמות.
אך הנפח יכול היה להביט עליה רק מרחוק, כי
הרי היא הייתה נסיכה והוא רק נפח, ואפילו קטן
קומה.

יום אחד בא לממלכה דרקון איום. הוא נשף אש על כל אחד שעמד בדרכו, הוא הרס בנינים ודרס שדות. אבירים רבים ניסו להלחם בו, אך החרבות החדים ביותר לא יכלו לחדור דרך שריון קשקשים שלו.
הדרקון היה מוגן על ידי כישוף. בכישוף נאמר:

מי שרוצה לשחרר אותי מהכישוף
חייב לשאת אלף חרבות.
לעבור על גשר שלא קיים
ולמלא כוס ריקה.

אבירים רבים נפגעו כשנלחמו עם הדרקון, שהתקרב יותר ויותר לארמון המלך. המלך הכריז שמי שיהרוג את הדרקון יקבל מחצית המלכות. אבירים רבים התחילו לבוא עכשיו מעבר לים. הם היו אמיצים ולוחמים נהדרים והאבירים הגדולים והגבוהים. אלף אבירים התאספו כדי ללחום בדרקון.

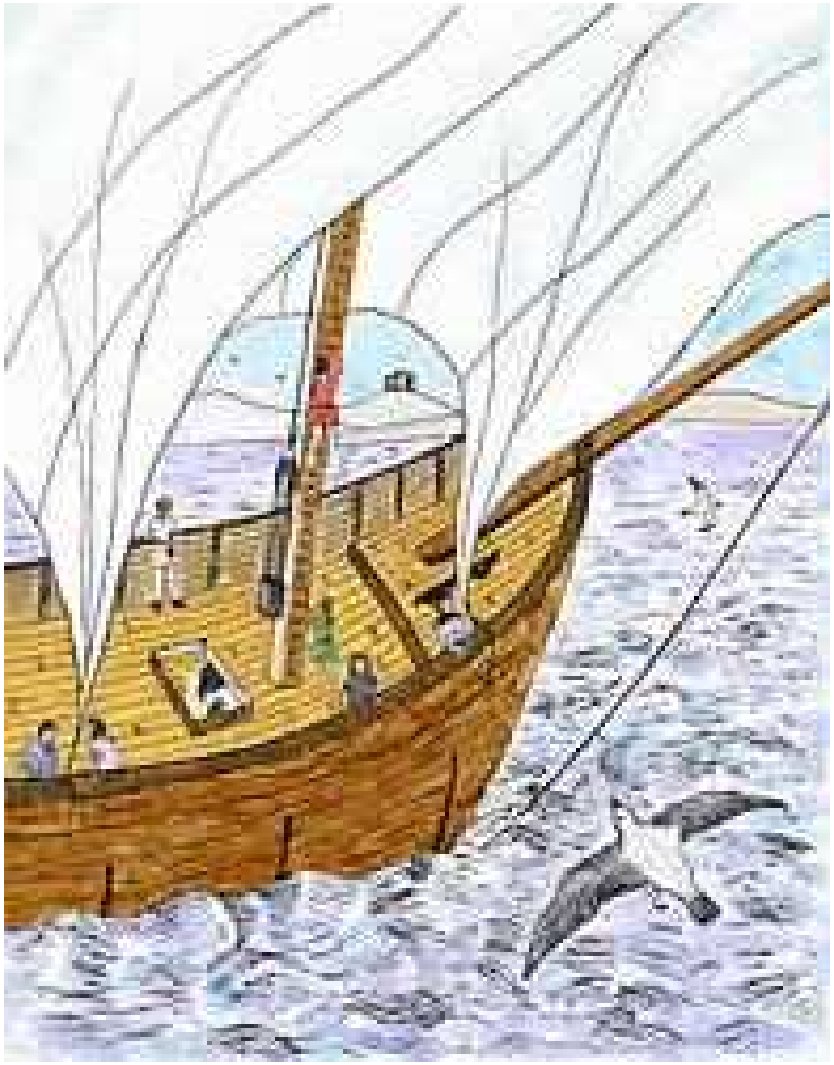

אך הדרקון הניף רק את הכנפיים הגדולים שלו והפיל חמישים אבירים מסוסיהם, ואת היתר גירש באש שנשפה מפיו. הוא אמר:

אתם חושבים שבאתי הנה לשחק?
אלף איש זה לא פתרון חידתי.
רק אדם אחד, אדם בודד עם אלף חרבות,
זה יכול להכניע אותי.

המלך המיואש הכריז שמי שיפתור את החידה ויהרוג את הדרקון יוכל לקבל כל מה שרק ירצה. עכשיו הגיע זמן של הסוחרים. הם הכינו חרבות, חרבות חדות וחרבות עקומות וחרבות מוזרות וכולן קטנות כדי שאיש אחד יוכל לשאת אלף כאלה. אך החרבות נראו כמו אולרים, והאבירים היו גאים מדי כדי להתהלך עם שקי אולרים.

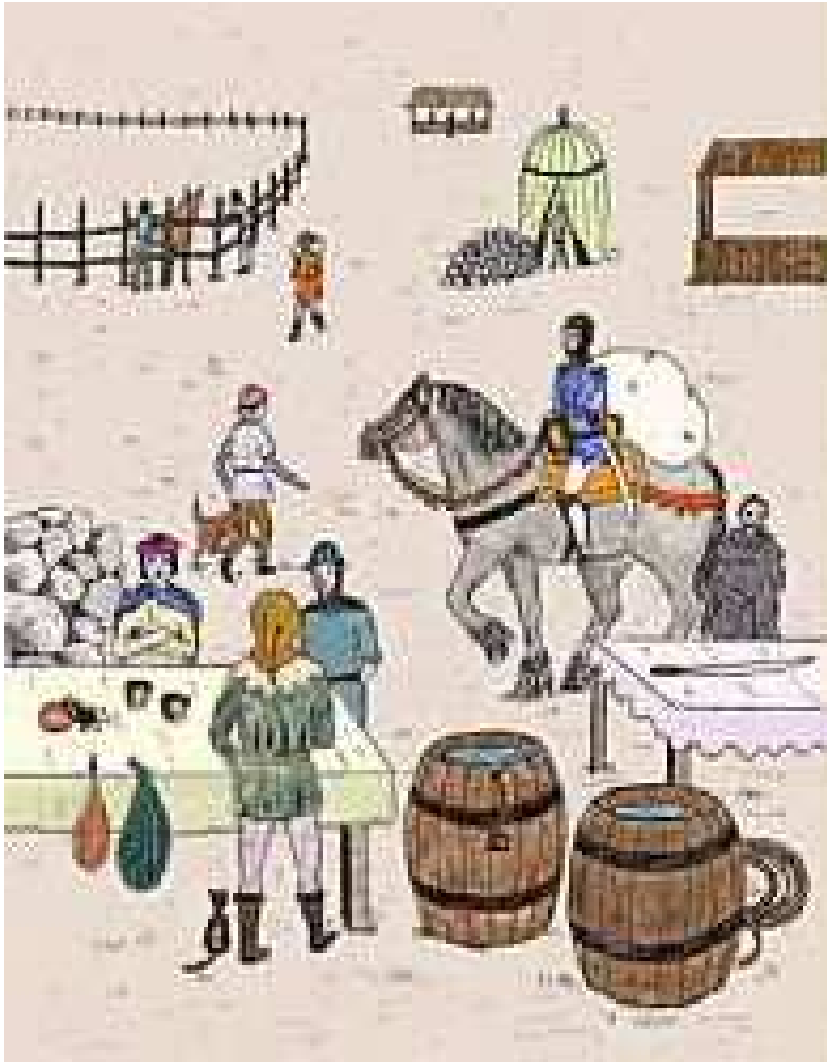

חשבו גם על גשר והביאו לשם כך כל מיני חומרים, וצורות מוזרות של עץ וכדי לשאת את החומרים היו זקוקים גם לעגלות ובהמות משא. ובסוף גם לקדרים היה שמחה, כי הם מכרו כל מיני כוסות. כוסות גדולות וכוסות קטנות, כוסות זכוכית וכוסות חרס, וכוסות רחבות וכוסות צרות. וכדי למלא את הכוסות מכרו יין אדם ויין לבן ויין תוסס וחלב פרות וחלב כבשים וחלב עזים וכל מיני מיצים של פירות.

למען האמת הממלכה נכנסה לתקופת שגשוג ושפע כלכלי. לא נשאר דבר שדמה לחרב או לחומרי בנין או לכלי קיבול למיניהם, וגם לא טיפה של נוזל כלשהו, פרט למים פשוטים. מה שנשאר היו אלה שקים על גבי שקים של כסף. וכל זה עזר?

לא. למרות כל המאמצים וכל ההספקה הזו האבירים לא הצליחו להתגבר על הדרקון, וכל הממלכה נכנסה לערבוביה שלמה.

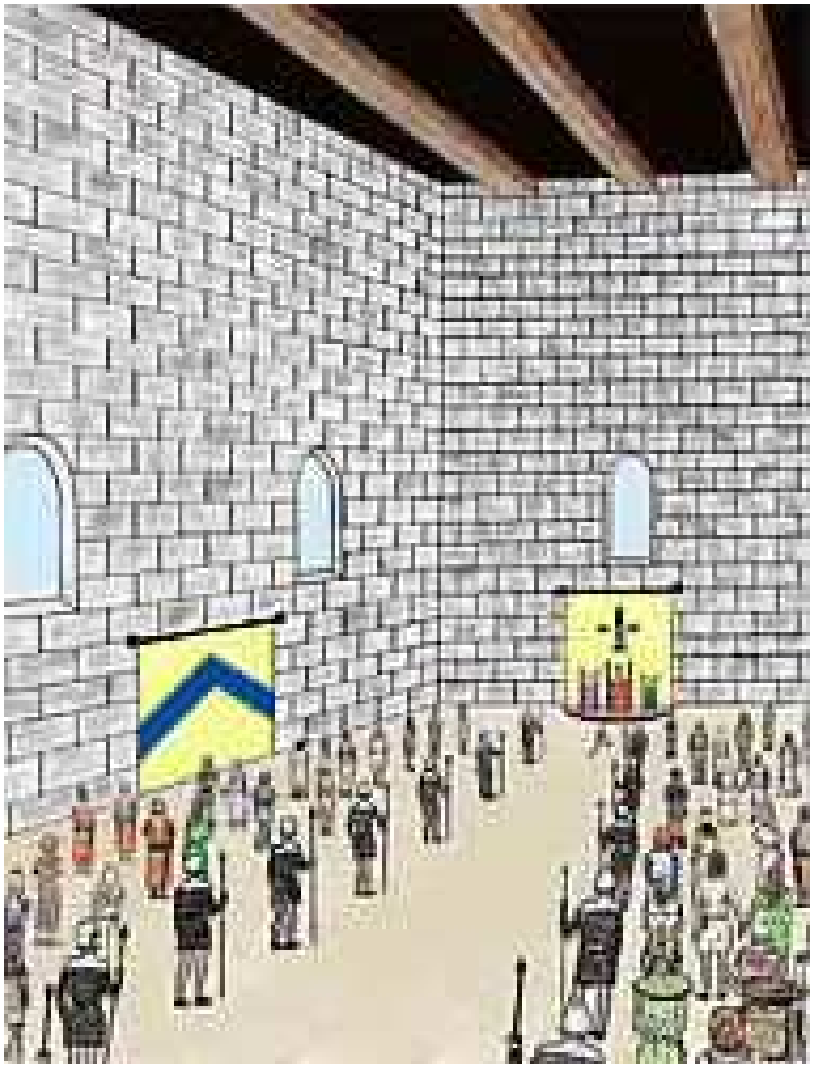

בלבו של הנפח הקטן התעוררה תקווה. הוא החליט שהגיע זמן להשיג את ידה של הנסיכה היפה. הוא הכין לו שריון וחרב משאריות בדיל וברזל, עלה על הפוני שלו ורכב אל חצר המלך. הוא קד קידה למלך וביקש "אנא תן לי תואר אביר כדי שאוכל לשחרר את ממלכתך מהמפלץ האיום הזה."

השתרר שקט ואחרי רגע התחילו לצחוק כולם, פרט לנסיכה. הם צחקו וצחקו והנפח הקטן האדים מרוב בושה ורוגז. והמלך אמר "אתה לא תוכל להתגבר על הדרקון. כדי להכניע אותו צריך להלחם ואתה פשוט קטן מדי."

הנפח הקטן ענה "אני אולי קטן, אך אני יודע להלחם."

הנסיכה התרשמה מאוד מהדברים האלה. היא הבינה שעומד לפניהם בחור אמיץ וטוב-לב. היא אמרה "אבא, למעני תן לו תואר אביר. הרי אמרת ש 'כל מי שיכניע את הדרקון', אז תן גם לו הזדמנות.

המלך לא יכול היה לסרב לבתו היחידה. הוא קם והכריז על הנפח כאביר. והנסיכה הוציאה שערה אחת מהצמה שלה ונתנה לנפח, האביר הקטן. "אולי היא תביא לך מזל, אביר אמיץ" אמרה. והוא שם את השערה בכיס שמעל לבו. ואז יצא האביר הקטן על הפוני שלו כדי לפגוש את הדרקון. בדרך פגש אבירים רבים, עייפים ופצועים ואחד אמר לו "חזור מהר. איש אחד לא יכול לשאת אלף חרבות, וגם לא יכול לעבור בגשר שלא קיים ואם תמלא כוס ריקה, היא לא תהיה ריקה יותר. כל זה רק תחבולה." הוא חשב שהאביר הקטן הוא סתם טיפש.

האביר הקטן רכב כבר חצי יום, כשפתאום ראה דבר מה מונח תחת העץ. הוא התקרב וראה נחיל דבורים. הוא הרים אותו ושם אותו על העץ. ופתאום שמע קול מזמזם

אנו רואים שיש לך כוונות טובות
אז אנא אל תשים אותנו כאן
כל אביר שעבר כאן נתן בנו מכה בחרבו
שים אותנו במקום אחר
ואנו נפצה אותך בהזדמנות

"טוב" אמר האביר הקטן ושם את הנחיל בתרמיל שעל האוכף.
זמן קצר אחר כך הוא מצא את הדרקון, או נכון יותר הדרקון מצא אותו. הדרקון הביט באביר הקטן ואמר

אינך גדול מאפונה
אינך מגיע אפילו לברכיים שלי
לך הביתה וגדל קצת יותר
זה ישעמם אותי להלחם איתך.

אך האביר הקטן התחיל בכל זאת לתקוף את הדרקון והכה אותו בחרבו.
"אוך" אמר הדרקון. והאביר הקטן חכה בו שנית.
הדרקון שאג

עכשיו עברת את כל הגבולות
נתת לי מכה מאחור
אני אטגן אותך
ותראה כמו קלי שרוף.

פתאום נשמע קול זמזום ומהנחיל שמאחורי האביר הקטן יצאה דבורה שניגשה לאוזנו

אנו יכולות לפצות אותך עכשיו
זרוק עליו את הנחיל ואנו נציל אותך.

האביר הקטן תפס את הנחיל וזרק אותו בראשו של הדרקון. מיד יצאו אלף דבורים. עם החרבות הקטנים שלהן התחילו לעקוץ את הדרקון שוב ושוב. עיני הדרקון התנפחו והוא לא יכול היה לראות דבר. הוא נתן צעקה גדולה וברח אל ההרים.

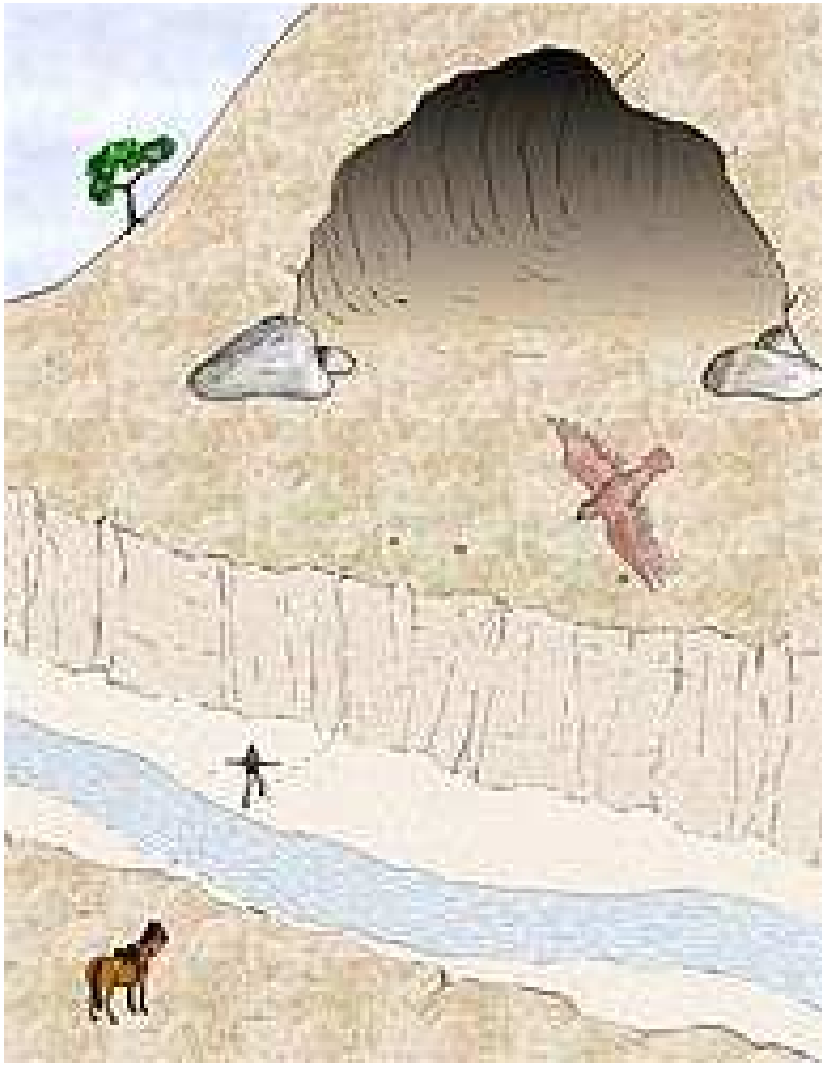

האביר הקטן רכב בעקבותיו על הפוני שלו. הוא ראה את מערת הדרקון מעבר עמק עמוק. הצוקים היו כה גבוהים ורחוקים זה מזה שלבנות ביניהם גשר היה לוקח לפחות שנה. הוא התיישב כדי לטכס עצה ובינתיים הוציא מכיסו את השערה שנתנה לו הנסיכה. שוב נשמע זמזום ומהתרמיל שלו יצאה דבורה. היא שאלה אותו מה הבעיה. כשסיפר לה אמרה

אין דבר פשוט מזה
לעבור בגשר שאיננו
קשור לגבי את שערתה של הנסיכה
אני אעוף ואקשור אותה ליד מאורת הדרקון

היא באמת עשתה כך. השערה של הנסיכה התארכה כמו קסומה מעל העמק והאביר הקטן עבר עליה כמו רוקד על חבל בקרקס. הוא היה כל כך קל והשערה כל כך חזקה שלא נקרעה תחת משקלו.

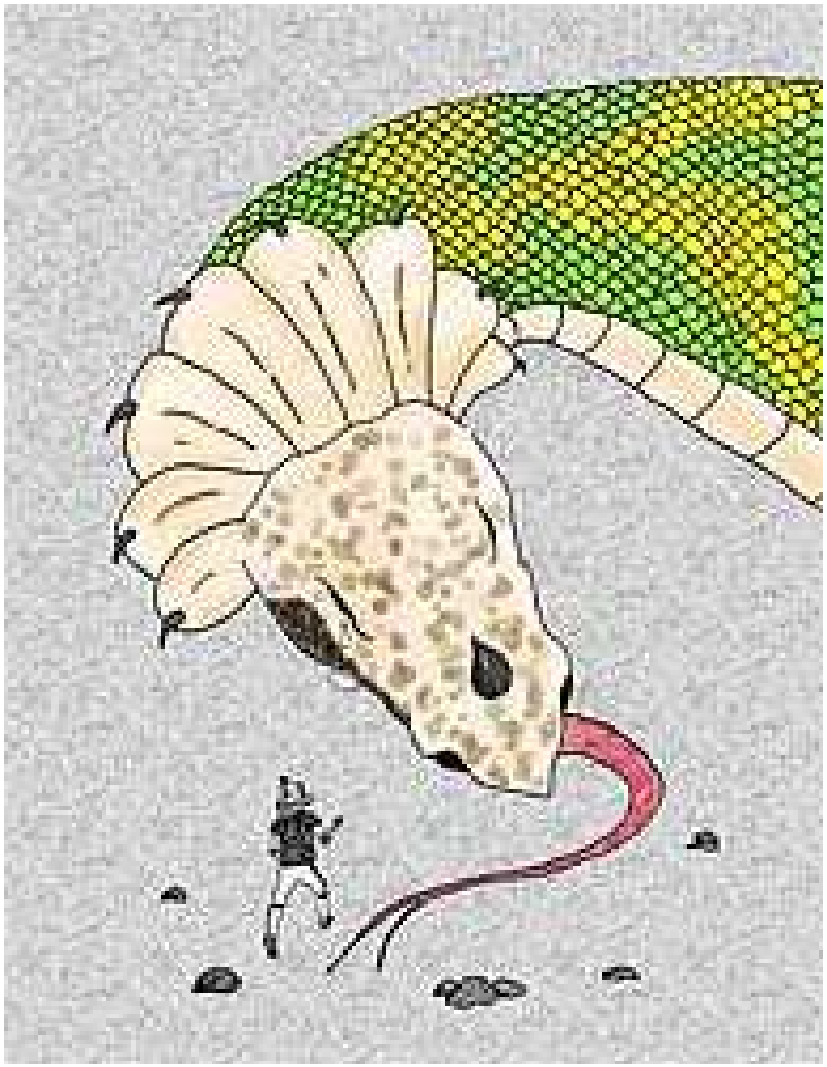

כאשר האביר הקטן עבר לצד השני הוא נכנס למערה. שם הוא מצא את הדרקון בפינה רחוקה. רחמנות היה להסתכל עליו. עיניו היו נפוחות ועצומות והוא שכב על הארץ. הוא שרק כששמע אותו מתקרב.

הזהרתי אותך שלא תבוא הנה
אם תתקרב אהרוג אותך
לא כדי לך להתערב בענייני
עדיין צריך לפתור חידה אחת.

אך האביר הקטן לא פחד. לבו ריחם על הדרקון. הוא רצה לעזור לו ולתת לו לשתות מים ולשטוף את עיניו הנפוחות.

הוא יצא מהמערה וירד לעמק לפלג המים שזרם שם. היו שם מים רבים, אך לא היה לו במה לקחת אותם. אך פתאום הוא ראה כוס עם שוליים שבורים קצת. כנראה אחד האבירים זרק אותה שם. הוא הרים אותה מהאדמה, מילא אותה במים כמה שרק יכול היה ועלה שוב.

אך כשהגיע למעלה ראה שהכוס הייתה לא רק שבורה, אבל היה בה גם סדק אותו לא ראה קודם. בזמן שטיפס למעלה המים נזלו. הוא ניגש לדרקון ואמר "אני מצטער. רציתי לעזור לך, רציתי באמת. אבל הכוס ריקה".

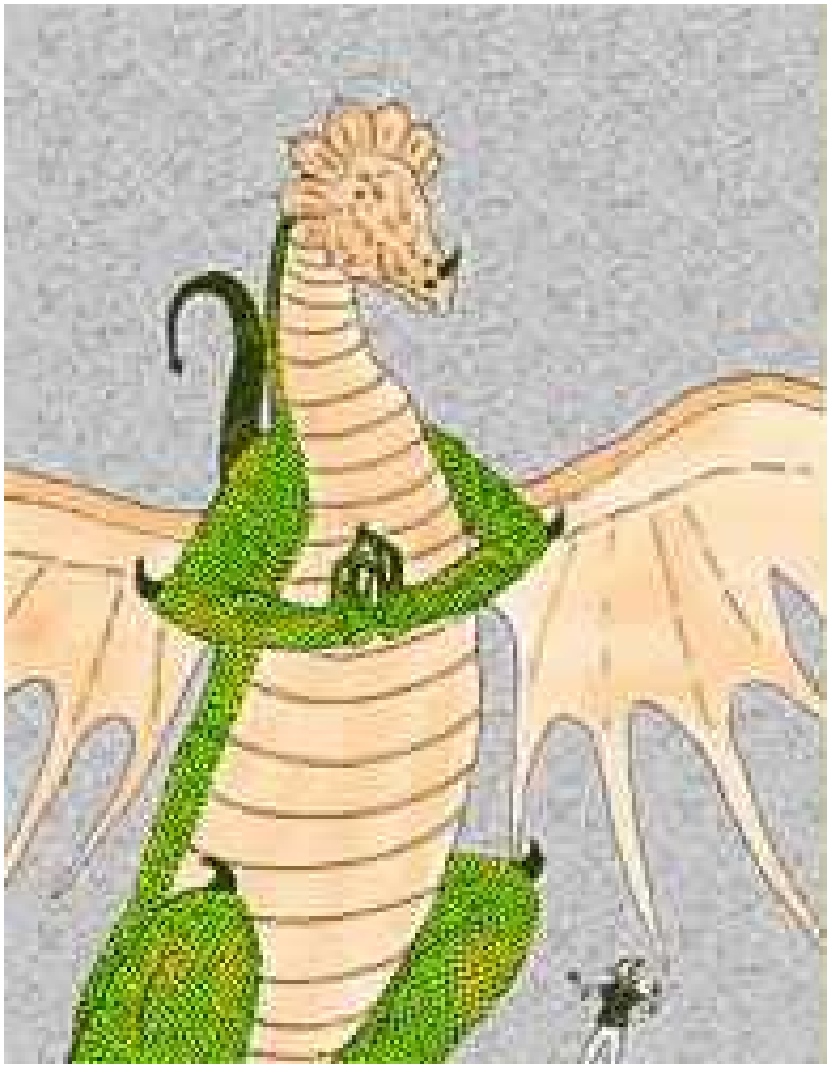

להפתעתו הדרקון פתח בזעקת שמחה.

תודה, תודה אביר קטן
הצלת אותי, הצלת באמת
הכוס יכולה להיות ריקה
אך היא מלאה רצון טוב
וכוס ריקה ומלאה משחררת אותי מהכישוף.
לפני זמן רב הייתי דרקון טוב ושקט
אך הרגזתי מכשף רשע אחד
והוא כישף אותי כדי שאהיה רשע כמוהו.
עכשיו אני מחויב לך.
אני כעת הדרקון המאושר ביותר
בוא, אביא אותך הביתה.
אשמור עליך תמיד, אני נשבע.
אני אהיה לכנפיים שלך, אתה העיניים שלי.

האביר הקטן הופתע מאוד וגם שמח. התברר לו כי הדרקון לא היה רשע באמת אלא מכושף, ועכשיו, כשנפתרו החידות הוא רצה להיות טוב-לב כמו אדונו החדש.

האביר הקטן חיבר את נחיל הדבורים לסלע גבוה בפתח המערה. הדבורים נהנו מהמקום החדש שלהן. היה להן עכשיו בית מוגן והמים שזרמו למטה עזרו לפרחים רבים לפרוח. הן יכלו עכשיו לעשות דבש יותר מאי-פעם.
ואז האביר הקטן עלה על גבו של הדרקון ועף הביתה, כשהפוני דוהר מאחוריהם.

תחילה המלך וכל אנשי הממלכה נבהלו נורא.
כולם, פרט לנסיכה. היא האמינה באביר הקטן
שלה וכששמעה את הסיפור כולו התחילה מיד
להכין משחה שתרפא את עיני הדרקון.
מובן שהאביר הקטן התחתן איתה וקיבל את
מחצית המלכות הדרקון יכול היה שוב לראות
ושמר על הממלכה כולה, כפי שהבטיח.

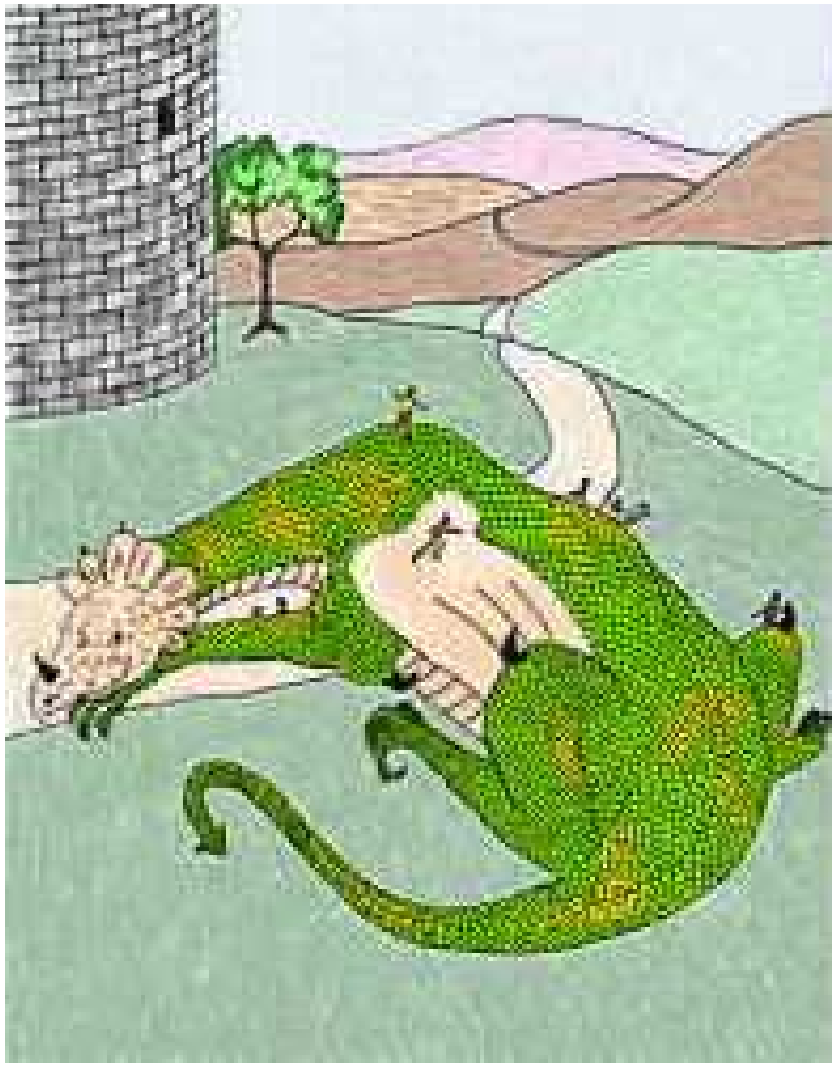

במשך הזמן נולדו לאביר הקטן והנסיכה שבעה ילדים, שנהנו מאוד לרכב על גבו של הדרקון.
וכמובן הם חיו באושר ובעושר עד מותם.